

Buiten adem was ze. Maar stoppen met rennen, kon ze niet. Stoppen betekende sterven en dus dwong ze haar lichaam tot het uiterste, slechts voortgedreven door adrenaline en overlevingsdrang. Verwilderd keek ze om zich heen in de hoop ergens nog een licht te zien. Maar het was al laat en het geluid van achtervolgende voetstappen kwam steeds dichterbij. Was ze wat ze wist maar nooit te weten gekomen. Maar ze moest het weten. Ze móést weten wie verantwoordelijk was. Nu wist ze het en zou ze de prijs voor die kennis betalen.

Nog geen halfuur geleden had ze het kantoor afgesloten en verliet ze fluitend het pand. Ester was al een paar jaar in dienst bij de gemeente en had nog altijd moeite haar weg te vinden. Vastbesloten zich te bewijzen, maakte ze wel vaker lange dagen en ook vandaag verliet ze als laatste het pand. Terwijl ze het terrein verliet, blikte ze nog even naar boven en zag dat er nog lichten aan waren. Hoofdschuddend liep ze terug naar binnen waar ze tot haar verbazing stemmen hoorde.

Met kloppend hart schuifelde ze dichterbij. Ze liep de gang door richting het kantoor waar het licht aan was, maar kon niet goed verstaan wat er gezegd werd. Het enige wat haar duidelijk was, was dat het de stemmen van zeker twee mannen waren. Eentje klonk bekend. Voorzichtig gluurde ze om het hoekje en zag naast twee onbekende mannen ook haar eigen leidinggevende. Ze huiverde. Zochten ze de papieren? Die lagen hier niet, gelukkig. Die waren veilig opgeborgen. Daar had ze wel voor gezorgd. Toen zagen ze haar.

‘Hallo, meneer? Zoekt u iets? Misschien kan ik u helpen?’

Verbaasd keken de drie mannen naar de jonge secretaresse die op de drempel van het kantoortje stond. Ze probeerde vriendelijk te glimlachen en deed een pas naar voren.

‘O hallo, Ester. Ik dacht dat je al weg was.’

‘Dat was ik ook, maar ik zag nog licht branden.’

De stilte die volgde, deed haar het zweet uitbreken. Een van de mannen wendde zich tot haar leidinggevende.

‘We kunnen het risico niet lopen, Erwin. Wie weet wat ze al gehoord heeft. Én ze heeft ons gezien.’ Pas toen zag Ester de tatoeage op de arm

van degene die sprak. In zwarte letters stond het er: *Meine Ehre heißt Treue*. Daarboven stond twee keer de letter S als een dubbele bliksem-schicht afgebeeld. Ze trok wit weg, slaakte een gil en sloeg toen haar hand voor haar mond. De man met de tatoeage kwam op haar af. Hij strekte zijn arm naar haar uit.

Ester wankelde naar achteren en stootte tegen een bureau. Met haar handen zocht ze steun en ineens had ze een nietmachine in haar hand waarmee ze zonder te kijken uithaalde. De schreeuw die volgde, was het antwoord op de vraag of ze iemand geraakt had. In een flits zag ze hoe de man naar zijn slaap greep, waar hij inmiddels flink bloedde uit een wond. Daarna ging één nog maar een sensatie door haar lijf: wegwezen!

Zonder om te kijken, rende ze de trappen af, naar beneden. Ze gooide de deur open en sprintte weg over het plein. *Meine Ehre heißt Treue*. Ze kende die woorden maar al te goed. Het was het motto van de SS. De *Schutzstaffel*, die begon als lijfwacht voor Adolf Hitler en uitgroeide tot een militaire organisatie in Duitsland. De bewakers van de concentratiekampen. Ze balde haar vuisten.

God, wat galmen mijn hakken hard in het verlaten centrum, dacht ze. Haar lange donkere haren wapperden in de wind en waaiden in haar gezicht. Angstig keek ze steeds weer over haar schouders, maar er was geen mens te zien. Toch hoorde ze voetstappen achter haar dreunen. Sneller. Sneller! Lukt het me? Nog even en ik ben bij de Markt. Bij de bussen. Dáár moet ik heen. Daar zijn zeker nog mensen. Dan kan ik misschien ontsnappen. In de verte kon ze de lawaaierige voertuigen al horen en Ester rook bijna de doordringende geur van diesel die van de bussen afkwam en die ze deze keer verwelkomde. Zwaar hijgend keek ze opnieuw over haar schouders. Niemand. Ze hoorde ook niets meer. Niets, behalve haar eigen gejaagde ademhaling. Heel even waande ze zich veilig. Ik ga het halen, dacht ze. Op het moment dat ze weer voor zich uit-keek, botste ze frontaal tegen iemand en viel ze op de grond.

‘O, meneer, het spijt me verschrikkelijk, ik zag u niet, en ik...’

‘Hallo, Ester. Jij hebt me wel laten rennen zeg. Vertel me nu maar eens waar je die papieren gelaten hebt.’ Met één hand greep hij haar

ruw beet. Een ander trok van achteren een zak over haar hoofd. Ondanks de zak hoorde ze een auto naderen. Het portier ging open en Ester werd opgetild. Ze kon nog maar een paar woorden stamelen.

‘O nee. Oh mijn God, nee!’

***